

פרחול

להיות לחדול

היה אביך. מזג אויר חם כזה, שדוחס שיירי פרודות חמצן בוואקום מחניק. מעיק.

מישהי נתנה לה יד. עוד דמות אחת השחילה את ידה מהצד השני. מי זאת? היא התקשחה. נענית למגע הקרוב בעל כורחה. מסך הדמעות היה עבה.

היא לא ראתה מי אלו. נראה לה שסבתא פלר מצד ימין, אבל עכשיו, ברגעים שאחרי הכל, כבר פחות אכפת לה מדברים שמציקים לרוב האנשים בעולם.

"את רוצה לשתות, שרית?" זו סבתא פלר. בטוח.

לא. מסך הדמעות מספק לה בשפע כמה דמעות שהיא צריכה כרגע, והיא לוגמת ממנו, נצרבת מהמליחות, והצמא? ובכן, הוא לא הדבר הכי גרוע. מצמא של כמה שעות לא מתים. עוד לא.

כחכוח ברמקול.

אבא מספיד.

היא לא שומעת כלום. המוח שלה ריק. מתי ייכנסו מחשבות לתוכו בחזרה? אולי השאלה הזו היא כן קצה של מחשבה, ויש סיכוי. המילים נכנסות לה לאוזן אחת ויוצאות מהשניה, בגלים מוזרים שמסתחררים סביבה.

אבא לא צועק. תמיד הוא שלו ויציב, אפילו במצבים קריטיים, גם עכשיו. הצער הנורא שלו נוכח, מתבטא רק בקצוות סדוקים במילים. בשברי יללות שמוחנקות, בנשימות עמוקות שקוטעות את המשפטים כמו פסיקים שאינם במקומם המדויק.

היא לא מצליחה לעבד את התכנים. על מה הוא מדבר שם?

הוא מדבר על אמא!!

ישראל מאיר ניגש הראשון לומר קדיש. הבנים אחריו. את הקולות היא מצליחה לבודד אחד לאחד. יש דבר כזה מקהלה של בכי? הרגליים שלה קורסות אל עצמן, הידיים של האנשים שלידה נושאות אותה.

מישהי מטושטשת לוחשת לה: "יוני רוצה רק אותך, את מסוגלת?" פתאום ננסכים בה כוחות מוזרים. מסך הדמעות מצטלל. "איפה הוא?" יוני נדחף אליה, בידו בקבוק מים מינרליים קטן.

היא אוספת אותו אליה בחום, והפעולה הזו ממלאת אותה באחת. מישהו מייצב את סבתא פלר. שתי הידיים שתמכו בה נוטשות אותה, נותנות לה להיות לבד. משקל הכוח עובר למקום אחר. מהצד היא רואה את עיניה התוהות של יעלי גיסתה. מחפשת את מקומה. המחותרת שלהם, אמא שלה, מאחוריה. מעניקה לה גב.

אמא שלך לא תלך איתך להלוויה של חמותך! מנתר בה קול מוזר. היא רוצה להדוף את הקול הזה, מאיפה הוא צץ בכלל? מי חושבת על פטירת החמות שהיא עוד לא מכירה, בהלוויה של אמא שלה? אולי

היא איבדה את שפיותה, יחד עם האובדן הגדול שהיא חווה היום. ובכלל, איפה הן המחשבות הנאצלות? המתחברות לרמות של אמא עליה השלום? למעשים הגדולים שפיסות מהם מרחפות, ואם היא חכמה עליה לחטוף מעט מהם, שיוותרו לה כמזכרת נצח?

כתגובה למחשבות של עצמה היא מסמנת ליעלי לבוא לכאן.

זה מה שאמא היתה רוצה שהיא תעשה עכשיו. יעלי, הגיסה שתמיד עושה הכל כדי להיות חלק מהמשפחה, רוצה גם עכשיו לבטא את הצער שלה, כמו בת. וזה מגיע לה. היא מחכה לאישור הזה.

יעלי מתקרבת. פוסעת בשתיקה, באיטיות.

נעימה לה הקרבה של יעלי. מחבקת. היא מרגישה את עצם היותה. לא תובענית. רק מעניקה מקום, וחושבת בשקט.

ושוב הפעולה הזו, שלוקחת אחריות, עושה לה טוב. מרפאת אותה לכמה רגעים מהאבל.

"יותר ימינה, שרית", לוחשת לה יעלי.

"מה?" היא מרגישה שמוליכים אותה.

"תלכי קצת יותר ימינה".

"למה?"

"ככה אמרתי שכדאי", פתאום יעלי העדינה הופכת להיות אסרטיבית מדי לכבוד ההלוויה וזה קצת מוזר. אבל היא מניחה לזה, ולו מכיוון שזה לא הדבר הכי מוזר שקורה היום.

היא מושכת את יוני לכיוון שלה, ימינה. ממי יעלי מסתירה אותה? יוני נבהל, ומאמץ את אחיזתו בה. עיניו מתרוצצות. לרגע אחד היא רוצה לחזור להיות בגילו, בת שבע בסך הכל. רכה בשנים, בלי להיות אב ואם בחכמה. בלי עומקים ורבדים. בלי כל כך הרבה יכולות וכלים פנימיים ורגשיים להכיל את האבל הנורא הזה. לרחף

מלמעלה בהשגות ילדותיות חסרות השלכות הרות גורל. לא להבין מה המשמעות של הארוע שמתחולל כאן ברגעים כאלו, כמו הילד הזה שנולד יתום לבור הגלות וצריך ללמד את עצמו לכאוב, יש בזה משהו הרבה יותר קל.

אבל יש בזה גם הפסד נורא; לא להכיר את אמא.

מצד שני, איך אפשר? לעמוד מול שלט קטן שעליו נכתבות אותיות רועדות, זמניות, שמספרות כי פה נטמנה האישה שהיא סיבת היותך בעולם. שעד בוא גואל לא תיפגשו ולא תחלקו רגשות, לא תחוו את החוויות הגדולות והעוצמתיות של החיים וכאילו לא די, גם להבין מה זה אומר?

"שרית", שוב מושכת אותה יעלי, מעשית.

היא זזה עוד קצת. מנותקת. אחר כך ישבו שבעה, אז היא תסגור עם יעלי את החשבונות הפתוחים. עכשיו התפקיד שלה הוא לעשות. לא לחשוב.

אחרי הקבורה אבא קורא לה הצידה.

ממילא ברגעים האלו הוא הדמות היחידה בעולם שהיא מסוגלת לדבר איתו. זר לא יבין.

"שרית י", אבא לוחש ובעיניו נמהלים אלפי רגשות כמוסים שמעולם לא ידעה על קיומם. מבט עיניו מהבהב מולה. מתמקד בה ברוך.

היא לא מתבוננת בעיניים של אבא שוב. מלכסנת מבט מהיר על אנשים שמתקרבים לסיטואציה, ומביטה בו שוב בקצה העין. פוחדת מהאמת הזו, מהרגשות הכמוסים, האישיים, שיזלגו ויתפזרו ארצה. אין לאף אחד רשות לגעת בהם, ושאף אחד לא יתקרב כדי לגשש. נגמרו לה הכוחות לאנשים טובים שמנסים לנגב את הדמעות.

"אנחנו צריכים להחליט מה עושים".

באופן רגיל, ההחלטה כבר היתה אמורה להתקבל.

"מה?" היא נושאת אליו מבט מיוסר. רוצה לברוח, להתכסות בשמיכת חלומות, לקום ולגלות שהמקסימום של כל מה שקרה עכשיו זה בסך הכל חלום מבעית, רק לא מציאות. אין לה כוח לקבל החלטות, אין לה כוח לחשוב מחשבות ולשקול שיקולים. אין לה גרם סבלנות להכריע הכרעות.

"להחליט איפה יושבים", שואל אבא, ושרית מצליחה לראות שהוא אוסף תעצומות נפש מבאר עמוקה ופנימית מאד.

היא צריכה להתאפס. לאתחל משהו בהתנהלות הילדותית שלה. גם אם אמא נפטרה. אבא אלמן מהיום! יש גבול! היא לא יכולה לראות רק את עצמה כשאבא ברקע.

"מממ. היא יכולה לשבת בבית שלה..."

"יושבים שבעה בבית של הנפטרת, ידעת?" הוא שואל.

צמרמורת חולפת בה. אולי זה מפני שהיא לא מרגישה טוב. שהיא כאובה. שקר לה. שחם לה. שהיא לא רוצה לחשוב על זה משום זווית. פוחדת להתרסק טוב.

פתאום יורד גשם מוזר, טפטוף שמפזר את האובך, מהול באבק שמסמא את הרחוב. הם נרטבים שניהם.

"איפה היא תשב? צריך לחשוב, שריתי", מכנה אותה אבא בכינוי שבו קראו לה עד שעלתה לכיתה א' לערך.
"בבית שלה, עם ליבי ורחל".

"תחשבי על זה שכל אחד ישב בבית שלו..."

"אבל אני לא יכולה!" היא קורסת פתאום על הגדר הסמוכה ולחישתה

צעקנית, מפורקת.

"את צודקת, זה קשה. אבל תחשבי רגע אחד על הרצון של אמא".

הרצון של אמא! זה מה שכולם יגידו לה עכשיו כל הזמן... הרצון של אמא ילך ויתפוס מקום על הבמה, וככה תצטמק דמותה עד שלא יהיה לרצון האישי שלה שום מקום לדרוך. איך היא תדע מה אמא רוצה שיעשו עכשיו?

"האמת... אי אפשר בכלל להגיד את המשפט הזה... אבל אמא בכלל לא השאירה הוראות".

הנה. היא אמרה את זה ונשארה בחיים.

אלפי הוראות על מוצרים שצריכים להיכנס ולצאת מהמקפיא או מהמקרר, על סירים העומדים על הכיריים, על עוגות שנאפות בתנור, ועל הקניות שצריכות להיעשות הותירה לה אמא לאורך עשרים שנות חייה. איך יתכן שפתאום ככה בחטף, הם נשארו עכשיו, עם פה פתוח, מיותם, מול פרשיה בלתי פתורה בעליל, בלי הוראה ברורה בנוגע לאחת ההחלטות המשמעותיות ביותר שצריך לקבל בחיים?

"ולכן בצומת הזה צריך פשוט לעשות מה שד' רוצה".

מה חשבת, שרית, גם אבא שלך, שמצדיק את הדין באהבה, שהניסיון מנשא אותו לדרגות, גם הוא בעבודה. כל מי שנותר כאן, יש לו מה לעשות עדיין, מי שלא - לא כאן.

אבל אמא השאירה את הכל פתוח! נדחקת אל תוכה מחשבה חצופה, נדחסת בלי שום רשות, מעבירה בה שוב גל של כאב חד.

"אם לא תשבו ביחד, שרית, את תהיי לבד בעזרת נשים".

באחת מפלחת בה ההכרה. היא בת יחידה. על כל המשתמע. היום הבדידות שלה מקבלת גוון חדש.

"אבל לשבת עם סבתא זה... זה..."

זה מה?

אלף מילים משתוללות בתוכה, מתחרות על התאור המדויק. היא סוגרת את רוכסן מוחה המתפקע באחת.

"נכון", אומר אבא. לפני שבחרה בתואר המתאים. אבא, כנראה, לקח מעט מזעיר מכל מילה שרצתה לומר והבין לבד. בעצמו. לפעמים מילים קטנות מדי על פרקי חיים שנתונים בסימני שאלה גדולים. "נכון שמה?" היא שואלת.

"שזה מאד קשה לך, ומורכב..." קולו של אבא טעון, מעולם לא ידעה מה אבא חושב באמת על הפרשה הזו. אולי גם לא תדע. אבא הוא לא האישי שמחלק קלפים נסתרים בחינם. "אבל אני חושב שאם תבחרי לעשות הפוך, תצטערי בוודאות... לעומת זאת אם נחליט ישר, אולי נתמודד... אבל יבוא יום ואולי נגדל מזה, מי יודע". דמעות מציפות אותה. אפילו שהגשם האביך פוסק מלזרוף פתאום.

אבא שמצליח לשים את האובדן הגדול בצד ולומר את האמת. "אנשים גם יכולים לשאול שאלות", מציג אבא עוד שיקול טכני. אבל יש בו תוכן רב, מה אפשר לעשות. "וזה לא חסר לנו עכשיו". "גם לאמא זה לא חסר", היא מצליחה לגייס משפט אמיץ, רגלה מסיטה אבן נגף שמתגוללת תחתיה, יוצרת תלם חרוש שהפך את האדמה.

אבא מהנהן, משפיל מבט לרגבים ההפוכים שבאדמה התחוחה, שספגו את מילותיו הכלואות בשתיקה עמוקה, רבת שכבות.

כן תגיע? לא תגיע?

למה כל הזכרונות באים בבת אחת כמו רכבת ארוכה שלא נגמרת?
היא לא יודעת, אבל הם כאן. אָבֵל הוא פירוק, אמר לה נתן. הוא
גם בניה.

ועכשיו מול החלקים של עצמה שמתעופפים סביבה היא לא יכולה
שלא להיזכר בחתונה שלה. אבא ואמא אמרו שלא יבואו. המקום
שבו הם היו היה כל כך מנוכר. לא היה סיכוי לגשר בימים ההם. הם
לא יכלו לשאת את ההשפלה של החתונה, של התנאים.

הרבנית פילמר רצתה בזמנו שהכל יהיה יותר.

אבל כשלא היה מימון לכל מה שאולי היה מרצה אותם, היא נותרה
עם התוכנית המקורית, של חתונה סטנדרטית.

כמה ימים לפני החתונה צלצלה לכנרת.

היא לא זוכרת כמה פעמים. אבל כנרת לא חזרה אליה. רק אחרי
שניסתה עוד כמה פעמים והרגישה שלא נותרה בה טיפת כבוד
בסיסית, היא ענתה לה.

"אני במבחנים ממש קשים, נירית, כבר אמרתי לך".

"אני יודעת. ור...ציתי להזמין אותך".

זוכרת את פניה שלהטו כמו אש בכאב. להזמין אחות? מי מזמין אחות לחתונה?

"לאחיות לא שולחים הזמנה".

"לפעמים הן לא רוצות להגיע, אז כן צריך לפחות להזמין", היא אמרה פתאום, בשארית האומץ האחרונה.

"אני מאד עמוסה..." היא חזרה על המנטרה.

זוכרת את עצמה עוטפת את הלב בעוד שריון שהחיצים לא יפגעו, שיישאר לב.

כמעט אמרה שתשלח הזמנה למרות זאת, אם בכל זאת יסתדר בין המבחנים באנטומיה ובביולוגיה, לא אהבה את עצמה, ולא את הצורך לייצג את עצמה. ובכל זאת, משהו בתוכה נקרע, השתוקק לשמוע שהמחיצה נסדקת. שהכאב שלה שווה התייחסות.

אוח. היא מרגישה גל של כאב חוצה אותה.

היא יכולה להרגיש עכשיו את הצער הזה כמו היום. לא מסוגלת להיזכר ברגעים שהיא מובלת לחופה, מכוסה, ומדמיינת אולי בכל זאת תשמע קול שמזכיר את אמא.

אבל החופה חלפה, וגם הריקודים הראשונים.

ואף אחד לא נצפה באולם.

בשעה מאוחרת יחסית הם הגיעו. נבוכים, מתבוננים אנה ואנה, בוחנים את הארוע כמו שבוחנים פלנטה אחרת. אבא, אמא, וגלבוע.

הלב שלה פרפר. היא בסך הכל רצתה להרגיש שהם שמחים איתה. לא העזה לקוות ליותר מזה. היא ביקשה מנתן שיאחל לאמא מזל טוב. נתן שפע ברכות, והודה להם שהגיעו, ועדיין היא חיפשה

את כנרת.

אמא רקדה איתה כמה שניות בודדות, אומנם כמי שכפאה שד, אבל בכל זאת, עברה את המחסום הזה, והצליחה לחייך.

אחר כך הגיעו התמונות של הסוף. המשפחה של נתן הצטלמה בתרועות ומשפטים שמתעופפים באנגלית. מהצד שלה לא היה את מי לצלם. אבא ואמא וגלבו עזבו במבוכה לא הרבה זמן אחרי שבאו. אחר כך נתן שאל למה היא מסתכלת כל הזמן לכיוון הכניסה. מצהלות החתונה שקטו, והצלם כמעט ארז את כל חפציו, ועדיין, מבטה נדד לכניסה. מבחן אפשר להשלים במועד ב', אפשר להישאר ערים בלילה, ממילא החתונה הזאת היוותה בשביל כנרת ארוע רשמי בלבד. ובכל זאת, היא לא הגיעה.

נכנסו למונית שנתן הזמין.

ההורים שלה נסעו הרבה קודם. ההורים של נתן חזרו למלון שבו התארחו עד שישבו לחו"ל, והם נותרו לבד ברחוב החשוך, מנסים לארוז כמה מתנות קטנות ומזוודות אישיות שחיוכו באולם.

"את באה?" היא זוכרת את נתן, עם הפראק, בחיוך מאושר, מחפש אותה.

"כן".

שוב עברה ליד המראה. ברחה מעצמה.

וחזרה לאולם. נזכרה ששכחה שקית נוספת.

"זהו?" הוא וידא, ראשו מציץ מאחורי השקיות והמזוודה.

"אני חושבת שכן", היא אמרה.

דלת האולם נטרקה אחריה, וברחוב הריק והשקט נשמע ההד באופן מודגש. "זהו? כל שמלת הכלה נכנסה למונית?" שאל נתן וחייך מול הקצפות הרבות שנדחקו בקושי במושב שנועד לשלושה אנשים.

"נכנסה..." היא חייכה חיוך לבן, חיוור, שמתחרה עם השמלה.
 "טוב שהכל בבאגז', שלא תתלכלכי".

"ההשכרה תכבס אותה מחר, אל תדאגי".

הוא הציץ בפניה ונדמה היה לה שהוא כולא שאלה שכמעט יצאה
 החוצה. אחר כך חייך. "זהו. ההצגה נגמרה... החיים מתחילים".

"עוד לא... חכה רגע". הנהג נעצר, ממתין.

"למי?" בירר נתן.

"לא. סתם, ראיתי שם מישהי... חשבתי אולי זו היא".

"אם היא לא הגיעה עד עכשיו, אז היא לא תבוא ככל הנראה", הוא
 אמר בעדינות, משתדל באורך רוח, אחרי כמה שנים הוא הבין עוד
 יותר, אבל אז, הכל היה טרי. גם הפצע. "וגם אם כן, את הכלה, את
 לא אמורה לחכות לה", כה היו דבריו ההגיוניים.

היא נדרכה. הסתכלה שוב בחלון והרגישה את חדרי לבבה מפרפרים
 יחד עם הדם שזורם בינותיהם.

"נוסעים?" שאל הנהג שהתבונן בהם, ושמע את הלבטים ואת הקולות.
 "אני חושבת שכן".

נתן הציץ שוב אל הרחוב. בשבילה. כשנטרקה הדלת הוא שרubb
 את ראשו דרך החלון, פעם נוספת, ליתר ביטחון וחזר פנימה לרכב,
 מאוכזב. "אני לא רואה אף אחד", הוא הבטיח לה.

והם יצאו לדרך.

היא זוכרת את השקט ברכב, את העובדה שפתאום תפסה שהיא
 צריכה להפר אותו. נתן מחכה לשמוע מילת הסבר, למרות שהרכב
 היה דחוס, והנהג היה שותף פסיבי בשיחה. עדיין, טבעי היה
 שתאמר משהו.

אבל היא התעטפה בשתיקה. קיוותה שתצליח להסביר לנתן את הרגשות שסוערים בתוכה.

"היא לא הגיעה בסוף", אמר נתן.

"לא", קולה רעד.

"היית מופתעת?"

"כן ולא", היא אמרה וחנקה משהו, "כלומר היא אמרה שיש לה מבחן ענק".

"ענק?"

"כן. גדול מאד", היא ניסתה להסביר, קולה נלעג גם באוזני עצמה.

נתן ניסה לחפש מילים. שתק לרגע. היא העריכה את המחשבה שלו. את היכולת לשים בצד את הארוע ולהקשיב, להיכנס לנעליים שלה. לחוות איתה את הרגש הצועק. "זה קשה. זה פוגע. יש לך אחות אחת והיא לא הגיעה אפילו לחתונה שלך".

יש לך אחות אחת. היא לא הגיעה לחתונה שלך.

יבש ומזועזע בו זמנית.

אחר כך הם עלו הביתה, ובבית היא פרקה את נשמתה. שכחה שכלה צריכה להתחיל את החיים באושר, ואולי זו פשוט התקופה הזו, שהיתה אפופה ברגעי בדידות צפופים. בלי משפחה מסביב. בלי מישהו שיתמוך סתם ככה, רק בגלל קשר דם.

"זה מזועזע שהיא לא באה", היא תימללה את התחושות בכל זאת, למרות הכאב, כדי שהלבה תצא כבר, עכשיו בצורה מבוקרת, "זהו. אחרי מה שהיה היום אני חושבת שיותר אי אפשר לפגוע בי בכלל", היא אמרה בקול קרוע.

"זה לא המבחן, ולא הקושי לבוא לבד בלי אמא שלי, ולא הדרך הקשה. היה לה טרמפ, אבא שלי או גלבוץ היו אוספים אותה, היא

גם יכלה לבוא בכוחות עצמה, היא בחרה לא לבוא". נתן מזג לה כוס שתיה מהבקבוקים הרבים שדחפו להם מהבר שהיה באולם.

המסקה הקר רענן אותה, ובכל זאת, הכאב לא שכך. ולא דעך. רק ניסה לצעוק בתוכה במילים רועדות את מה שפחדה לומר. איך את יכולה לנסות לגעת בכאב של אנשים, כנרת, אם לכאב שלי, אחותך, עצם מעצמך, בשר מבשרך את לא מתייחסת, איך? "אולי היא תבוא לשבע ברכות", ניסה נתן.

"אני לא רוצה שהיא תבוא", עכשיו יצאו שאריות הלבה; הכעס ששצף בתוכה, מלועו של הר הגעש הבווער בתוכה.

"ואם היא תתקשר?" ניסה נתן בסבלנות לעבד איתה את הרגשות הגואים.

עד היום היא אסירת תודה לו על זה. אז היתה מרוכזת בעצמה. לא הבינה מה נדרש ממנו. היום היא קולטת שציפתה להרבה מעבר ממה שיכלה לקבל.

הוא התיישב איתה מוכן לפרוק שנים של קריעה, של השתוקקות להכרה והיה איתה בכאבה. שנים חלפו, בהן הספיקה להיזכר בזכרון ההוא ולהסמיק ממנו עוד אלף פעמים. לפתוח את המגרות ההן במוח ובלב ולסגור אותן בטריקה. אחר כך הצליחה גם לצחוק, והיום היא מבינה עוד כמה דברים שלא הבינה אז כשהיתה בוסרית, בין התחרות הלבנבנות והחיוך הבראשיתי. נתן חייב היה להבין קודם כל מה מייסר אותה כדי להגיע לשלמות בבניין חייהם.

והיא? היא היתה חייבת לחוות מהם שארי בשר שמתייחסים אליך כמשפחה למרות הבחירות השונות שלך. דבר שהמשפחה של נתן, עם כל המרחק הגאוגרפי הצליחה לעשות טוב יותר, או שאולי

דווקא בגלל זה לא נזקקה למבחנים קשים מדי?
 "אם היא תתקשר תענה לה ותשאל מה היא רוצה למסור לי", היא אמרה לו.

אבל בכל שבע ברכות שחלף, למרות ההצהרות, היא עדיין המתינה בירכתי הלב. בלי לדבר על זה יותר מדי. לימים אמר לה נתן שהתלבט מאד ואפילו התייעץ עם ראש הישיבה שלו האם לצלצל לכנרת מעצמו או לומר משהו להורים שביקשו ממנה שתבוא מבלי שתדע.

טוב שראש הישיבה הורה לו שלא לעשות את זה. כי לגלות את התרמית ביחד עם פרצופה החמוץ של כנרת זה היה בשבילה יותר מכדי שהיא יכלה לשאת באותה תקופה.

בשבע ברכות האחרון היא יכלה לנשום לרווחה. לפחות עכשיו לא תחכה. גם זו הקלה במידת מה.

אולי הייתה צריכה להבין את הרמזים שנתנה לה כנרת. הם היו עבים. אפשר היה למשש אותם. למה לא הפנימה את הבקשה המפורשת שלה לבוא פחות, לא לתקשר בכלל. למה לא הבינה. למה ניסתה לתת את ליבה במקום שאיש לא רצה אותו. בשביל מה.

בשנים שאחר כך, אפילו שפה ושם ראתה אותה, לא הצליחה לשכוח. שעות של שיחה עם ריקי שחזרו את הכאב הזה ששב וחוזר כל פעם בצורה אחרת.

ריקי מעולם לא הצדיקה או התווכחה. רק אמרה בשקט, בכאב: "את רצית אחות, ברוריה, את רצית את הדבר הכי מובן מאלי בעולם".
 "לא רציתי רק אחות. רציתי אחות בחתונה שלי".
 ריקי הנהנה.

"היא לא רצתה", מול ריקי היא העזה להניח את מה שהפריע לה על

השולחן, היא אפשרה לה תמיד להרגיש עד הסוף, הכילה בלי שיפוט בשעות חימום. את המסקנות תמיד שמרה להמשך.

בעיניים של ריקי תמיד עמד כאב לא פתור, אחר כך, היא הבינה אותו יותר.

לא שהצליחה לפתור אותו. גם ריקי ניסתה ולא השלימה את המלאכה.

והיתה גם הפעם ההיא מני אלף כששוב העלתה באוזניה את הזכרון הפוגע הזה ודמעות חנקו את גרונה, כשהיא מתנצלת בפניה שאולי היא טוחנת כאב טחון.

אבל ריקי חיבקה אותה, הישירה מבט ואמרה: "ברוריה, שזה יהיה ברור. ההפסד עדיין ולעולם יהיה של כנרת, לא שלך, את מבינה את זה?"

נתק בתקשורת

חיבור לשמחה

איך אומרת לה רחל כבר כמה פעמים וקולה מתלחלח, כשמילותיה מהלכות בין הטיפות? "לעמוד מול זה".

בשיחות האחרונות עם רחל, קורה לה משהו מוזר, היא אמורה לרקוד ולשמוח ששרית הגיעה לווארט, שהכלות של ריקי הופיעו עם עוגות, שיששכר ניהל את השידוך. נכון, שום דבר לא רגיל, וייקה זמן רב לאחות, אבל הפנים לשם.

אבל כל אלו, במקום להניח לה רטיות, נדבקים לפצע, מוצצים ממנו דם טרי. והכל חוזר בגלים.
למה?

אולי כי הם מזכירים לה את הבורות הפעורים, התהומיים שהם מנסים לטייח. להתאמץ לשכות.

ואז קורה הבלתי ייאמן, היא מתמלאת בכעס על ריקי. כעס גדול ונורא. והיא מנסה להבין למה היא כועסת. מנסה להשתיק את הקולות. היא רוצה לגרום לעילוי נשמתה של ריקי, היושבת ונהנית

מזיו השכינה, לא לקטרג או לבוא איתה חשבון. אמא טובה לא מתנהגת אחרת. זה ברור.

לעמוד מול זה, אומרת רחל. לא נכנסת איתה מאחורי הפרגוד הזה. כי 'זה' - הכוונה לגוש שחוסם לה את האויר. שהיא מנסה לדחוף אותו פנימה, כל אימת שהוא מעז לצוץ. חושבת שאם לא תראה אותו במבט ראשון, הוא יימוג מעצמו.

מה שכמובן לא קורה, באורח לא בלתי צפוי.

'זה', הכוונה להיות מוכנה לפתוח בתוכה את הכל.

בהחלטה של רגע היא ניגשת לארון בהול, מחלצת משם את אלבום תמונות הילדות. הגעגוע שורף אותה למרות שהיא כועסת.

תמונה נופלת ממנו.

היא הופכת אותה, לראות מה ציינה אי אז.

ריקי בת יומיים.

בית חולים שערי צדק.

הופכת את התמונה חזרה, מתבוננת בתינוקות הקטנה המכורבלת בשמיכה, שואלת את עצמה האם מישוהו דמיין אי פעם מראש את חידת חייה הנעלמת.

אולי היא לא צריכה ללכת כל כך רחוק.

כי אם תנסה להיות אמיתית עם עצמה ולהניח אצבע על נקודה מדויקת ממתני היא זוכרת שמשוהו קרה, חוץ מהמתיחות הסמויה שהעיבה תמיד היא יודעת שאין ארוע ממשי שבו הכל התחיל, אבל מה שצף לה פתאום בזכרון, זו הברית של מיכאל של רחל.

שנתיים לאחור:

"ריקקי?" צביה חיפשה אותה בטלפון פעמיים. ריקקי לא ענתה, והיא תהתה לעצמה למה זה קורה. היא נמצאת במשרד שלה והיא הבוסית, היא גם יכולה לנחש שאם היא מחפשת אותה פעמיים יש בשורה טובה. למה ריקקי משהה את השיחה החוזרת?

ניסתה להתגבר על העקצוץ, לבלוע את הכעס, להתמקד בבשורה הדרמטית, בעננים התכולים שאופפים אותה בקסם מציאותי לגמרי. "כן, אמא, אני יושבת עם כלה", היא ענתה בקול מוטרד, קולה נשמע מרוחק, "משהו דחוף?"

נשמה עמוק. כששואלים על בשורה מרגשת כל כך כמו זו שקרתה הבוקר, קרי: רחל שלה ילדה בן אחרי תשע בנות ברצף, אם היא דחופה, זה מחמיץ משהו בהתרגשות הפורצת ותופחת.

"אני לא מתקשרת רק בגלל דברים דחופים, לפעמים גם בגלל דברים מרגשים", היא ניסתה לשוות לקולה חגיגות, אבל באויר עמד המשהו החמוץ הזה, שתמיד מרחף ביניהן. "רחל ילדה בן".

"וואו, מזל טוב!" לרגע עלה קולה של ריקקי, ואז התפתל בהתנצלות, "אני אחזור אלייך עוד מעט". השיחה נסגרה, והיא נותרה עם הטלפון כשהוא בוער בידיה.

ניסתה להבין מה היא רוצה מריקקי היום, בפרט. ומה היא רוצה ממנה, אם יורשה לשאול, בכלל, לאורך רוב השיחות שנתקעות. ריקקי מעדיפה שלא לתלות את רגשותיה הגואים שיתנפנפו כמו כביסה על חבל שמתוח לעיני כל ישראל, זה מובן; זו זכותה.

אז למה הכעס והאכזבה מכרסמים אותה, כאמא, מבפנים בכל זאת? למה היא לא נותנת עוד קצת אשראי?

ככה. כי מותר לה לצאת מעצמה, ואולי גם לצאת מהחדר שבו היא יושבת ולהתעניין, להתפעל מהדבר הדרמטי שקרה היום במשפחה.

והכלה המאושרת שיושבת בחדרה? מי אמר שרק האירוסין שלה אמורים לתפוס את כל המרחב? מה יקרה אם ריקי תחזור לחדר ותגיד באנושיות חמודה שאחותה ילדה בן אחרי תשע בנות ותתנצל שהיתה חייבת להשתתף עם אמא שלה בשמחה? לעכל...

אפשר לחשוב שהכלה לא היתה מבינה את זה. שאמא שלה לא היתה סולחת על הגזל של שתי הדקות מהפגישה. ככלות הכול, כך שמעה את עצמה מדברת לריקי, מתוסכלת, לא הפלתי על ראשך בשורת איוב שתעיב חלילה על אושרה של הכלה הזורה, שיושבת אצלך. לא היה קורה שום דבר, אם היית עוצרת לרגע את המרוץ של 'כולותייך' לטובת יחס משפחתי חמים לרחל אחותך, ולי הסבתא, שמשפשת את העיניים מול הבשורה הנדירה.

רצה לחנות של בגדי תינוקות כדי לראות איך אפשר לפנק את רחל ואת התינוק היחסן שאין לאחיותיו מה להוריש לו.

הסתובבה בין המדפים, נברה בסחורה משובחת, ריחנית. סביבה היו אנשים שהתענגו על הריח הקסום והבראשיתי שהחנות טובלת בו.

והיא, אחזה בטלפון כמעט בלפיתה, נדקרת מהמגן המחוספס שעוטף אותו, מציצה בו כדי לראות אם נכנסת שיחה. שוכחת כמה היא אירונית, כשהטלפון מכווץ על צלצול רגיל והיא אמורה להיות זמינה.

למה ריקי לא מתקשרת? כמה זמן היא יכולה לשבת עם הכלה?

הצג הבהב. לאה כלתה. מרעיפה ברכות כהרגלה, ומוסיפה עוד כמה מילים חמות על הבשורה הנדירה, מתעניינת בכנות בכל פרט, בשיא הטקטיות, וכל מילה טובה שאמרה העמידה מראה מוזרה מול התגובה של ריקי שלא חזרה גם אחרי כמה שעות.

בערב, היא התקשרה בסוף, מתנשפת. "אמא!! מזל טוב! איזו התרגשות!"

למה כל מילה מניחה סלע בתוך הלב שלה?

"ממש לשפשף את העיניים ולא להאמין שזה קרה", המשיכה ריקי. בתגובה אוטומטית היא שפשפה את עיניה. מתקשה להגיב. המילים של ריקי המשיכו להתגלגל כמו אתרוגים צהבהבים שאיבדו צבע אחרי שחג הסוכות חלף עבר.

"את שומעת, אמא?" פתאום עברה ריקי להתנצלות שמנסה לשפוך אור, מכיוון אחר, "היה לנו ארוע גדול מחוץ לעיר, עם ים של תקלות, והגברה שקרסה, היינו צריכים מהרגע להרגע לבטל חוזה עם ההגברה ולהתווכח איתם על הכסף, תביני, הם אפילו לא התנצלו על הבדיחה הגרועה ועל הנזק שגרמו, ואז בירורים קדחתניים מי יכול, ומי מספיק קרוב כדי שהעלות לא תהיה גבוהה מדי, והאנשים התחילו להגיע, אל תשאליו".

היא לא שאלה.

ריקי כנראה ציפתה שהיא תאמר כמה מילות הזדהות, או אפילו הברות בסיסיות, אבל קולה נאלם. היא היתה בחזור מרחל, אחרי שקפצה אליה בערב, מנסה לאושש את הבית שליבי אירחה בו את הקטנות של רחל, ניסתה להפשיר משהו כדי להכין ארוחה מוגדלת למחר.

"אמא?" הקול של ריקי ניסה לוודא אם השיחה התנתקה.

לא. השיחה לא התנתקה, אבל היא התנתקה לגמרי. בפירוש. לא הצליחה להבין מה עניין שמיטה להר סיני עכשיו. מה קשור הארוע ללידה של רחל. ובכלל, למה ריקי מביימת את ההתלהבות הזו בהתחלה אם זה לא מספיק בער לה בשעות הבוקר, כשהבשורה היתה טריה עדיין, ואחרי הכל, בין כל הטלפונים לא היה רגע אחד לפליטה שבו אפשר היה להתקשר?

"את שומעת אמא? חשבתי שהתנתק".

"לא", היא אספה את הפיסות המפוזרות בתוכה לפאזל חלקי מאד,

"אני מקשיבה לך".

"אז זהו... היה כזה מבול של טלפונים ואני כל הזמן מנסה לאסוף אויר, מה שלום רחל?"

"בסדר גמור". למה היא קפואה? לא כך דמיינה את היום שבו רחל זוכה להחזיק את הבן הראשון. כמה חלומות רקמו, כמה תפילות נשפכו במשך שני עשורים כדי לזכות לבן זכר... כבר היה נראה שזה מתרחק.

"אז מתי הברית?"

"בעוד שבוע, לא?" היא אמרה וניסתה להחזיר לאחור את המילים המוזרות שיוצאות מפיה. ריקי לא התכוונה. יכול להיות שהארוט הגדול באמת שטף אותה לגמרי. היא התנצלה, למה היא לא מקבלת את ההתנצלות וזורמת הלאה?

"ברור..." ריקי איבדה מילים. "למי הוא דומה?"

"את יודעת, ביום הראשון הם לא תמיד דומים למשהו... אבל הוא מזכיר את הילדות, תלכי לבקר אותה?"

"זה היה יכול להיות נחמד, אני מאד רוצה, אבל אין לי מתי, פשוט אין סיכוי בלוי"ז הקרוב".

מה זאת אומרת אין מתי? "את יכולה לסדר את השעות שלך, לא?" היא ניסתה.

"זה לא כל כך פשוט לסדר את השעות", ריקי נשמעה כמו נחבטת בתוך מלכודת, ושוב לא הבינה על מה כבר דרכה. ולמה בכלל כשהיא מתקרבת לשיח שקשור ל'כלולותיך' ריקי מתכסה במעטה אחר, מרוחק. מותר לומר את האמת, מותר גם לשמוע אותה ולהישאר על הקרקע, "זו... זה מורכב, זה תלוי בכל כך הרבה גורמים חיצוניים".

"זה אמור להיות בראש הסולם, חייבים להראות לרחל שמתרגשים

איתה", היא בחרה בגוף רבים, כדי להקל על ריקי לעכל את הרמז הדק שבמילותיה שהיא מעבירה.

"א... אני מאד שמחה עם רחל", מיהרה ריקי להצהיר.

"ברור שאת שמחה", היא ניסתה לרכך, "אבל צריך לבטא את זה", גם היא חיפשה לבטא משהו, ולא הצליחה. "טוב..." היא ניסתה להעביר נושא, "בטח את עייפה מהיום הקשה שעבר עלייך עם ההגברה", לא רצתה שריקי תיפגע, "העיקר שתבואי לברית".

שתיקה השתררה לרגע, מתמודדת לאן לפנות בפרשת הדרכים. "לילה טוב", חתכה ריקי לכיוון אחד, בקול צרוב בקצוות.

ורק כשהשיחה התנתקה היא שמה לב שעניין הברית נשאר פתוח מצד ריקי, שלא אמרה שלא תבוא, אבל גם לא הבטיחה שום דבר.

התאושות פאניקה

"איך את מרגישה, אפרת?" שואלת כנרת ומתבוננת באישה שמולה בחדר התאושות. פעמים רבות יצא לה ללוות התאושות, הפעם זה שונה בתכלית כיוון שהיא עצמה ניתחה, והלב שלה מפרפר. "אני הרופאה המנתחת, דוקטור כנרת וויסבלום, את זוכרת אותי?" היא מנסה לרכך את קולה אפילו שכל איבריה מתקשחים מרוב לחץ.

אפרת לוי מהנהנת קלושות. היא אישה נעימת סבר, בשנות החמישים המוקדמות לחייה, כפי שמספר הגליון הרפואי. עכשיו היא ממצמצת מול התאורה העמומה יחסית שמעליה, בקושי עברו שעתיים מהניתוח. האחות המתלווה אליה מכבה נורה אחת מעל המיטה. אפרת מחייכת בתודה.

"יופי. אז את זוכרת. לפעמים הניתוח משטש, והחיים מתחלקים למה שהיה לפני הניתוח ולמה שאחריו", היא אומרת קצרות. חיוכה מרפרף במהירות ונמחה מיד כשהיא מתרכזת בה.

"יש בזה", מסכימה אפרת.

"מי את?" היא פונה לאישה שכנרת מתלבטת אם לתת לה שבעים או קצת פחות.

"אמא שלה".

"אאה... אני אבקש לצאת בזמן שאני בודקת, אחר כך נדבר, בסדר?"
האמא מצייתת מיד. היא מסיטה את הווילון ופונה לגברת לוי: "אני רוצה לבדוק שהכל תקין, אפרת, שהגוף מגיב כמו שאנחנו מצפים ממנו, בסדר?"

"מה אמור להיות?"

"שום דבר מיוחד", היא פותחת את הגליון, מנסה את העט בקשקוש קטן בראש הדף. "אנחנו צריכים לראות שאת מרגישה היטב את הגוף שלך, תעצמי עיניים בבקשה", היא נוגעת עם פיסת צמר גפן קטנה ביד ימין. "איפה נגעתי, תרימי את היד".

אפרת מרימה יד ימין.

"אוקיי", היא עוברת ליד שמאל, "גם ביד השנייה את מרגישה את הצמר גפן?"

"כן".

"איפה ביד?"

"בכף היד".

"מעולה. אותו דבר או שיש הבדל?"

"אני חושבת שזה אותו דבר", מגיבה אפרת.

"אוקיי", היא מסכמת לעצמה בקצרה בגליון, "עכשיו אני נוגעת לך באצבעות, את עדיין בעצימת עיניים, תגידי איפה את מרגישה באמת בלי לנחש".

עכשיו היא נוגעת כל פעם באצבע אקראית. אפרת עוברת את

המבחן במהירות יחסית. אצבע, אמה, זרת, קמיצה, גם בשינוי סדר ובשתי הידיים. המרפק, הזרוע, כולם מורגשים היטב.

"את מרגישה מצוין את הידיים, הכל תקין, נעבור לרגליים, אחרי הכל עברת ניתוח בגב".

"אבל אני לא יכולה לזוז, אני לא מרגישה את הרגל".

כנרת מתקרבת, מצחה מתכווץ. "רגע. לא ביקשתי לזוז. חכי. אני יודעת שאת כאובה עכשיו, אני רק מנסה לראות מה המצב של הרגל, אני בתזוזה, את נשארת בתנוחה הרגילה".

אפרת מהנהנת בראשה.

"אוקיי", עכשיו מקרבת כנרת כסא למיטה כדי להיות בגובה מתאים, מנסה עם פיסת צמר גפן לגעת ברגל. "את מרגישה אותי?"
"לא".

"זה באמת מגע רך ועדין מאד ולפעמים אורך זמן לגוף לחזור לעצמו, ננסה גירוי חזק יותר", עכשיו הופכת הנגיעה לצביטה קלה: "ועכשיו?"
"גם לא".

"לא מרגישה כלום?" היא מטפסת עם היד לאזור הקרסול והברך ונוגעת בעדינות: "עכשיו, מורגש?"
"לא".

כנרת מרגישה שהיא מתקשחת ומנסה להרפות, "בכלל לא? כאילו לא נגעתי, או שמשהו קטן כן?"
"לא מרגישה".

"הרגליים שלך קצת קרות, אני בודקת לך רגע את ה...טמפרטורה שיהיה לנו ב...רור". עכשיו נושמת כנרת בכבדות, משהו בתנועה של האויר בחדר נעצר, "הבעיה היא שהידיים שלי גם קצת

קרות...” האחות מכווצת את מצחה, שותקת. גבותיה של אפרת מתקמרות מבוהלות.

”קרה משהו?” הוילון זו פתאום, חותך את האויר.

”אנחנו עוד לא סיימנו, אם אפשר לחכות עד הסוף”. הקול של כנרת מוטרד ואפילו שהוא מנסה לחפות הוא עטוף בניילון שקוף מדי.

”תנסי להתרכז לרגע”, עכשיו היא מנסה לתת מגע עם מחט קהה מפלסטיק. ”מה את מרגישה עכשיו?”
”כלום”.

עכשיו נשימתה של כנרת נכלאת לרגעים ארוכים. היא מנסה גם את הרגל השניה. ”לפעמים אורך זמן עד שהתחושה חוזרת”.

האחות מביאה כלי מתכתי מכוון ל-128 הרץ. ”זה קולן”, מסבירה כנרת, ”איתו אני רוצה לבדוק וירבציה, כלומר רטט, וזה חלק מהבדיקה הסנסורית”, רעד חולף בקולה שמנסה לתווך את ההסבר הטכני, שמחפה על סימני השאלה הנתלים באויר. ”את הרטט הזה את כן מרגישה כשאני מצמידה את המכשיר לרגל?”

הס בחדר. שקט עצור. רק הוילון מרפרף באוושה.

”לא, מה קרה לי, דוקטור וויסבלום?”

היא מהדקת את שולי חלוקה הלבן, מצטמררת. ”התחושה שלך לא חזרה עדיין”, כחכות, ”אבל בואי נחכה עוד שעתיים ונבדוק שוב, עד עכשיו בדקנו בדיקה סנסורית - זו בדיקה של תחושה, עכשיו אני בודקת אותך מבחינה מוטורית, את מצליחה להניע את הרגל? קצת?” היא מזיזה את כף הרגל ימינה, ”תנסי להתנגד אליי, אפרת, להפעיל קצת כוח מולי, הולך?”

”לא”, היא נאנחת, שפתיה מתעוותות פתאום, ”זה נורמלי שלא הרגשתי בכלל?” היא שואלת כשבעתה על פניה. אמא שלה כבר

נכנסת, בלי לשאול רשות, מתקרבת חרש למיטה של בתה. כנרת בוררת מילים ומנסה לייצב את הקול: "אני חוזרת על מה שהמלצתי קודם, אמרתי שכדאי לחכות ולבדוק בעוד שעתיים". היא יוצאת מהחדר מהר. מהר. מהר. בדרך מתעקמת לה הרגל, היא כמעט מועדת על שרוך נעלה שנפרם מהתנועה הלא מוצלחת. בנס היא נכנסת לחדר רופאים. צונחת על כורסא. רק לא זה.

רק שלא פגעה בשלב ההסרה בעצב. שעת הניתוח הכל היה נראה בסדר אבל המבחן האמיתי הוא עכשיו. היא מתיישבת. מרגישה פיזית אלפי אזמלים ננעצים בה. ד"ר גינתי, עמיתה צעירה ממנה, מתקרבת אליה, מרימה את סנטרה ומישירה אליה מבט. "דוקטור כנרת, את בסדר?" "אני אהיה בסדר".

"אבל עכשיו את לא", היא אומרת, "את רופאה או חולה?" "שניהם".

גינתי צוחקת אבל התלמים המודאגים במצחה עוד חרושים: "תשבי קצת לנוח או שתשכבי בחדר של הרופא התורן? מה יותר נוח לך? את נראית לי לא טוב. יוהנה", היא פונה לעובדת התחזוקה שנכנסת להחליף ניירות ניגוב ליד הברזים, "תכיני לה תה עם שתי כפיות סוכר גדושות".

יוהנה מתייצבת מהר.

גינתי מישירה אליה מבט ושואלת בשקט: "כנרת, מה קרה?" "לא קרה כלום, תודה... אני פשוט", שנייה נוקשות, "אחרי ניתוח ארוך... מסובך".

גינתי מתרכזת בפניה, מתלבטת אם ללחוץ עליה להסביר עוד, מגישה לה את כוס התה שיוהנה הכינה בזריזות. "תשתי לאט, זה חם". זה לא רק חם. זה מכאיב לה בגרון כשהיא בולעת עד השתנקות ממש, מה קורה לה? הרי כבר התפטרה מהדלקת הנוראית הזו! אולי זה כמו שהיא אומרת למי שמבקש אבחון בגרוש, שלפעמים זה פסיכולוגי, האם זה קורה גם לה?

הצבע חוזר לפנים שלה, וגינתי מתלבטת אם להשאיר אותה לנפשה. "את בסדר? אני אלך? ואבקש מדיצה שתפרוש עלייך חסות?" דיצה, האחות האחראית במשמרת, זה דווקא רעיון טוב, היא לא זוכרת מי נמצא כן עכשיו. מי בכלל. הכל מטושטש. "את יכולה ללכת, תודה".

גינתי הולכת. עכשיו היא מנסה לשחרר את עצמה. להרפות. אבל הכיוון מבפנים חזק מדי. וכך היא יושבת שעה. מנסה לקום ומתייאשת.

האם יתכן שנדבקה מאפרת ולכן היא לא מסוגלת להניע איבר?

עכשיו כשהיא בבית, אחרי שיצהר בא לאסוף אותה, ואחרי שהצוות דאג למצבה בלי להבין מה בדיוק קרה עדיין היא מרגישה רע, אבל המרחק מהמחלקה בכל זאת מיטיב איתה. נותן תחושה מוגנת יותר. התחושה הטובה פגה באחת. כאשר פרופסור סלומונס מתקשר אליה ומצליח להישמע מוטרד למרות אופיו האדיש בימי שגרה, קולו חד יותר מכל האזמלים הקיימים גם יחד, היא יודעת שעכשיו הוא ענייני ואחר כך יבוא השלב הנורא מכל. שניהם מנסים להתמקד, מיומנים במשימה היומיומית של הצלת חיים. "אני מריץ אותה לניתוח חוזר, זאת ההחלטה, חיכינו עוד קצת, ניסינו לבדוק, היא לא מרגישה שום

דבר, אולי מעט תחושה ברגל ימין, את קולטת?"
דמה קופא, ורק נימוסיה כולאים צרחת יאוש.

"ניתוח חוזר, זהו?"

"אז מה חשבת? מה שלא חזר עד עכשיו לא יחזור כל כך מהר, את
לא רואה את הנורה האדומה?"

"אני...." כל נורות הבית מחליפות צבעים מולה, אדום ירוק כחול
סגול, הכל מסתחרר סביבה.

"תקשיבי, אני חושש מאד לפגיעה ב-L1 ולצערי גם ב-L2, עד שלא
נפתח לא נדע בוודאות מה עשית שם."

מה עשית שם! הנה, הוא אמר את זה, לא שחשבה שישתוק, אבל
אין כמו לשמוע את זה. בפה מלא. המילים מנקבות את החוליות
שלה בזו אחר זו עולות ויורדות במעלה גבה. פגיעה בחוליות!
קרביה מתהפכים. נפתח שוב ונראה מה קורה שם! צמרמורת מכה
אותה בגלים.

"אתה... אתה חושב שזה הפיך?" המילים נקטעות, נחבטות זו בזו.

"אף פעם אין לי מחשבות", סלומונס לחוץ בזמן וקוטע בקול קר
את הגמגום הכבד שלה, "יש עובדות בלבד שאני בודק על שולחן
הניתוחים. אני חייב לסגור כי עוד רגע אני כבר נכנס", הקו נקטע,
"תחזרי אליי בהמשך בכל מקרה, אבל אני מקווה בשבילך שיש
בכלל מה לנסות", קולו מבשר רעות כשהוא מטעים את המילה
'בשבילך'. כאילו היא עצמה על שולחן הניתוחים. אין עוד.

היא סוגרת את הדלת בחריקה צורמנית, מטפסת על כסא לכיוון
המדף הגבוה של התרופות. כמה מהן נוחתות על הרצפה למרגלותיה.
"תיזהרי, כמעט נפלת, להוריד לך משהו?" שואל יצהר שמופיע
בחדר לשמע הקולות המוזרים.

"לא, אני אסתדר", קולה חד.

הוא יוצא מהחדר בשתיקה. אחד מהילדים מתחיל לבכות מהחדר. היא לא מזהה אם זו אביבית או יהל. לא שומעת כלום, רק רוצה לבכות גם.

ידיה הרועדות מחפשות בקדחתנות את החבילה שקנתה פעם. יש לה קלונקס, כדור שינה טוב שמשמש גם להרגעה. היא תיקח עכשיו שניים. לא משנה מה היא חושבת על הכדור בכלל ועל המינון בפרט. היא לא מסוגלת להישאר ערה בשעות הקרובות ולהתהפך הלוך ושוב. אולי כשתקום, יאיר בוקר אחר.